

Kjøbenhavns Borgerrepræsentanters
F o r h a n d l i n g e r

fra den 30te Marts 1874 til den 22de Marts 1875,

udgivne ved

det til disse Forhandlingers Offentliggjørelse
nedsatte Udvalg.

---

35. Aargang.

Kjøbenhavn.

Trykt hos J. H. Schultz.

1875.

ladelse til at holde offentlige Huse, og de af dem eller de offentlige Fruentimmer med Politiinspektorens Tilladelse antagne kvindelige Tjenestetyende Straf af Bøder indtil 100 Kroner (50 Rd.), Fængsel paa Vand og Brød indtil 4 Dage eller Fængsel paa sædvanlig Fangekost indtil 16 Dage eller 24 Dages Tvangsarbeide i Tvangsarbeidsanstalten for Kjøbenhavn.

Magistraten havde ved at tilstille Forsamlingen denne Sag i Skrivelse af 30te Marts ledsaget samme med følgende Bemærkninger:

„Det vil af Ministeriets Skrivelse sees, at dette har tiltraadt den af et Mindretal i Kommissionen hævdede Anskuelse, at den bestaaende Lovgivning ikke hjemler Politiet nogen virkelig Myndighed til Indskriden mod den saakaldte hemmelige Prostitution, og for at raade Bod herpaa har Ministeriet derfor ladet udarbeide det fornævnte Lovudkast om Foranstaltninger mod venerisk Smitte, som nu er Gjenstand for Rigsdagens Behandling. Efter den Afgjørelse, som Sagen saaledes har faaet, vil det sees, at det Kommunalbestyrelsen nu foreliggende Regulativ kun kan angaa de egentlige offentlige Fruentimmer — i Overensstemmelse hermed burde formentlig Regulativets Titel forandres —, og Magistraten skal derfor med Hensyn til Forholdet til den hemmelige Prostitution indskrænke sig til den Bemærkning, at det forekommer Magistraten, at det fremsendte Lovforslag, saaledes som det i dette oprindelige Udkast foreligger, i meget for høi Grad hæmmer Politiets Indskriden mod den hemmelige Prostitution. I den hemmelige Prostitutions Udbredelse ligger netop den største Fare for Samfundet, og Opgaven maa derfor formentlig væsentlig være den at regulere den offentlige Prostitution paa en saa betryggende og for de paagjældende Fruentimmer dog saa lempelig Maade, at de ikke for meget afskrækkes fra at give sig ind under samme, og saa paa den anden Side at give Politiet en stor diskretionair Magt til at skride ind imod dem, der ere mistænkte for at drive Løsagtighed i større Omfang, og da, hvor denne Mistanke findes bestyrket,

at lade foretage Visitation, sætte dem under offentlig Kontrol og eventuelt foretage tvungen offentlig Indskrivning. Men i alle disse Retninger vil Lovforslaget, ved sine Fordringer om forudgaaet Domfældelse, neppe virke heldigt.

I det forelagte Regulativ er det nu bestaaende System fastholdt, hvorefter det tillades en Del af de offentlige Fruentimmer at bo enkeltvis i private Huse paa forskellige Steder i Byen, hvor det af Husværten og Politiet tillades dem, og hvor der da ingen Indskrænkning i Regulativet er truffen med Hensyn til Boligernes Belliggenhed, Indretning m. V., medens andre af de offentlige Fruentimmer henvises til de saa kaldte offentlige Huse eller Bordeller, der kun maa findes i visse bestemte Gader, hvor Vinduerne skulle være dækkede paa en vis bestemt Maade o. s. fr. Imod dette System skal Magistraten ikke fremsætte nogen Erindring, skjøndt man ikke er blind for de Ulemper, der i forskellige Retninger klæbe ved de egentlige Bordeller, og det er vistnok ogsaa rigtigt, at Bordeller kun bør findes i de særlig dertil bestemte Gader, og at dertil ikke bør vælges Gader, der ere af væsentlig Betydning for den almindelige Færdsel, i hvilken Henseende der nedenfor skal fremsættes Forslag til nogen Forandring i, hvad Udkastet indeholder.

Ved Udkastets enkelte Bestemmelser gjøres følgende Bemærkninger.

I § 3 er der truffet Bestemmelse om de visiterende Lægers Antal, Lønning m. v. Det forekommer Magistraten urigtigt at inddrage disse Bestemmelser i dette Regulativ og derom her at slaa Noget fast, idet dette Forhold naturlig maa ordnes som en særlig Sag og nærmest fremtræde som en Forandring i det nu gjældende Politiregulativ af 12te Juni 1863, kfr. den samme tilføiede midlertidige Bestemmelse. Magistraten vilde derfor foreslaa denne Paragraf saaledes ændret, at det kun hedder, at der til Iværksættelse af de foreskrevne Sundhedsforanstaltninger ansættes det fornødne Antal Læger, hvis Stilling, Lønning m. v. bestemmes ved Politiregulativet. Der maa da herom imødesees nærmere Forslag fra de paagjældende Autoriteter, og det maa da kun

de offentlige Huse, om Fruentimmernes Gjældsforhold, navnlig at Gjælden bortfalder, naar hun erklærer at ville opgive det hidtil førte Liv og virkelig gjør det, og om Begrændning af Værtindernes Ret i saa Henseende, imod for stor Luxus, om Forholdet mellem Fruentimmerne indbyrdes o. s. fr. Magistraten skal i saa Henseende indskrænke sig til at henstille, om det ikke vilde være rigtigt, at der gaves Politiet en større diskretionair Myndighed til at træffe Bestemmelser i disse forskellige Retninger, hvilke da af Værterne og Værtinderne uvægerlig burde efterkommes. Det vilde herved tillige være holdt aabent at forebygge en skadelig Udvikling af Bordellerne i Retning af Overdaadighed og Luxus, hvilket paa andet Sted har ført sorgelige Samfundsfølger med sig.

Hvad Visitationen angaaer, er det i Udkastet foreskrevet, at der hertil skal være 2 Steder i Byen foruden Politikammeret. Det er en Selvfølge, at disse Steder skulle være hensigtsmæssig og ordentlig indrettede, med Samlingsværelse og Visitationsstue, at kun et Fruentimmer ad Gangen bør komme ind til Visitation o. s. fr.; men det er maaske ikke fornødent herom at optage udtrykkelige Bestemmelser i Regulativet. Der har i Magistraten været reist Spørgsmaal, om det var fornødent at foreskrive Oprettelsen af 2 offentlige Lokaler, naar Hjemmevisitation efter Udkastets Forslag bevares; det kunde mulig være overladt Politidirekteuren at tage Bestemmelse herom, efter hvad der siden viste sig fornødent.

Det har i Magistraten været Gjenstand for Tvivl, om det var rigtigt overhovedet at kræve Betaling for Visitationen; men naar man dog, i alt Fald for Flertallets Vedkommende, ikke ønsker Forandring heri, saa er det blandt Andet, fordi der igjennem Betalingen naturlig kan indføres en vis Klassifikation mellem Fruentimmerne ved Visitationen, som i flere Retninger er heldig og ønskelig. Taxten for Hjemmevisitationen forekommer Magistraten at være for høit sat, og navnlig gjælder dette ubetinget for Visitation paa Bordellerne, som i flere Retninger vil være ønskelig, naar det kun derved

iagttages, at denne Visitation ikke paa Grund af manglende Instrumenter, gunstigt Lokale etc. bliver mindre paalidelig end Visitationen paa det offentlige Visitationslokale.

Da jeg, efter at ovenstaaende Bemærkninger vare nedskrevne, har bragt i Erfaring, at Stadslægen ikke, saaledes som jeg tidligere havde antaget, paa noget tidligere Trin af Sagen har havt Leilighed til at udtale sig om samme, har jeg fundet det rigtigst, forinden Sagen forelagdes Borgerrepræsentationen, at indhente denne Embedsmands Betænkning over samme, og denne Betænkning vedlægges saaledes nu herved.

Idet jeg herefter fremsender Sagen til den ærede Forsamling, skal jeg i Henhold til Justitsministeriets Skrivelse nu ogsaa udbede Borgerrepræsentationens Udtalelse over samme."

Den fra Stadslægen indhentede Erklæring, dateret 21de Marts d. A., var saa lydende:

„I Skrivelse af 14de d. M. har Magistraten anmodet mig om at udtale mig om det fra Justitsministeriet fremsendte Udkast til Regulativ for Politiets Tilsyn med løsagtige Fruentimmer i Kjøbenhavn. Da jeg ikke har været Medlem af den i denne Anledning i sin Tid nedsatte Kommission og kun en enkelt Gang lige over for Justitsministeriet har havt Leilighed til at yttre mig om Sagen, tilmed hovedsagelig i sin Almindelighed og under andre Forudsætninger end de, der nu ere fremkomne efter det Rigsdagen nylig forelagte, derhen hørende Lovudkast, skal jeg ikke unnlade i Nedenstaaende noget nærmere at udtale mig om denne baade i sanitair og social Henseende lige vigtige Sag.

Uden her nærmere at indlade mig paa at drøfte, hvor vidt det i det Hele er hensigtsmæssigt at søge Prostitutionen reguleret ved Lov, fordi man let derved nodes til at give Slip paa den Elasticitet, der nødvendigvis bør findes i Ordningen og Administrationen af dette Forhold, samt til ikke at lægge den rette og tilbørlige Vægt paa den hemmelige Prostitution, skal jeg kun bemærke, at det i hele dette Spørgsmaal kommer særdeles meget an paa, at man stiller

sig klart for Øie, hvori egentlig Vanskeligheden bestaaer ved at ordne denne Sag paa en nogenlunde tilfredsstillende Maade. Vanskeligheden bestaaer nemlig i, at man her har et dobbelt Krav at tilfredsstille, hvoraf det ene i en vis Forstand maa siges at være modsat det andet. Den ene Opgave bestaaer i at beskytte Samfundet saa vel mod den fysiske (syfilitiske) som ogsaa mod den moralske Smitte, der altid maa blive en uundgaaelig Følge af det hele Forhold. Den anden Opgave bestaaer i at tage et human Hensyn til de Prostituerede selv, idet det gjælder om ikke blot at drage Omsorg for, at de Personer, hos hvem de offentlige Fruentimmer bo til Huse, ikke faa en fuldstændig Haands- og Halsret over dem, men ogsaa at sørge for, at de isolatoriske Bestemmelser, der maa paalægges dem af Hensyn til Samfundet, ikke blive saa hæmmende eller rigoreuse, at Tilbagevendelsen til en regelret Levevei derved vanskelig- eller umuliggjøres. At træffe den rette og skjønne Middelvei mellem disse to Krav, deri bestaaer netop den vanskelige Opgave. Stiller man sig udelukkende paa de Prostitueredes Standpunkt, hvortil en i vore Dage ofte misforstaaet Filantropi paa saa mange Steder har bragt Opinionen hen, da maa det indrømmes, at det ikke er ganske heldigt i isolatorisk Øiemed at anbringe største Delen eller samtlige Prostituerede i offentlige Huse, fordi et nøiere Samliv af den Klasse Fruentimmer upaatvivlelig maa bidrage til deres gjensidige større Demoralisation. Men hvis man af dette Hensyn lader sig forlede til at befordre Opholdet enkeltvis, da udsætter man hele Samfundet for en meget betydelig Fare, fordi herved Anledning til baade direkte og indirekte Forlokkelser af begge Kjøen spredes rundt omkring blandt Befolkningen, og Prostitutionen udsættes for at trænge ind i selve Husene og Familielivet. Analogien er her efter min Formening fuldstændig overensstemmende med de epidemiske Sygdomme, for hvilke man jo netop bygger Epidemihospitaler for at forebygge disses Spredning blandt Mængden. Der kan saaledes efter min Formening ikke være nogen Tvivl om, at Accenten fornemmelig bør lægges paa Samfundets Betryg-

gelse, og at det humane Hensyn til de Prostituerede selv først bør komme i anden Række, og jeg skal tilføie, at jeg i saa Henseende befinder mig i fuldkommen Overensstemmelse med de Autoriteter, som man paa Grund af deres store Erfaring og Sagkundskab i dette Spørgsmaal bør tillægge den største Vægt, nemlig Parent-Duchatellet, Potton, Lecoeur etc. Gaaende ud fra det oven nævnte Synspunkt skal jeg, næst at bemærke, at Udkastet i det Hele taget forekommer mig at have rammet det Rette, kun tillade mig at gjøre nogle Bemærkninger til enkelte Paragrafer.

Ad § 11. Denne Paragraf forekommer mig at burde formuleres saaledes, at man seer, at Regelen er den, at de Prostituerede bør bo i offentlige Huse, og Undtagelsen den, at de tør bo for sig selv, saaledes at 1 og 2 i Paragrafen stilles i omvendt Orden. At der fastsættes et vist Forhold i saa Henseende, er vist neppe rigtigt. Men naar i de senere Aar Tendensen i det Hele ikke blot her, men ogsaa andet Steds har været at lade de enkelt Boende faa Overvægt, da maa det bemærkes, at netop de senere Aars Erfaringer, i Forbindelse med tidligere Erfaringer, nu vistnok turde have overbevist de Fleste om det Urigtige heri. Saa vel af Hensyn til det ovenfor Udviklede som af Hensyn til Kontrollens Vanskelighed bør det Forhold, som nu finder Sted her i Byen, hvor Antallet af de enkelt Boende udgjør ca. $\frac{1}{3}$ af det hele Antal, vistnok neppe overskrides. Den anden Passus i samme Paragraf vil jeg foreslaa omredigeret saaledes:

„Tilladelse til at bo for sig selv meddeles af Politiinspektøren, dog kun til saadanne Fruentimmer, som vise en upaaklagelig og ikke Opsigt vækkende Opførsel, og kun med vedkommende Huseiers Samtykke“.

Ad § 13. I Stedet for at tillade et offentligt Fruentimmer at have sit Barn hos sig, indtil dette har fyldt sit 7de Aar, bør maaske i Analogi med, hvad der finder Sted paa flere andre Steder, denne Frist indskrænkes indtil det fyldte 4de Aar. Derimod har jeg Intet at bemærke imod Bestemmelsen i § 26 om Tilladelse til, at Born under 7 Aar maa opholde

ledes gennemført, at det ganske stod i Politiets Magt at tage Beslutning om Indskrivningen, saaledes at Beslutningen blev tagen af Politidirektøren, dersom der blev gjort Indsigelse imod vedkommende Politiinspektørs Bestemmelse derom. Denne Bestemmelse, for hvilken der aldeles ingen Lovhjemmel var, blev stærkt bekæmpet af da værende Borgmester Larsen, til hvem Taleren tildels havde sluttet sig. Larsen var gaaet til den yderste Grændse af Modstand derimod, idet han ikke antog, at Lovgivningen gav Politiet nogen som helst Myndighed til imod et Fruentimmers Villie at indskrive hende som offentligt eller foretage Noget, der kunde bringe hende ind under offentlige Fruentimmers Forhold. Taleren havde med ham erkjendt, at der ikke var nogen Lovhjemmel til at indskrive hende blot fordi hun var løsagtig eller skaffede sig Erhverv ved Utugt, men havde ment, at naar der i Henhold til Straffelovens § 180 var givet hende en Advarsel af Politiet, og hun derefter var dømt, kunde Politiet give hende et Tilhold og sætte hende under sit Tilsyn, og overtraadte hun dette Tilhold, kunde der være Spørgsmaal om at indskrive hende. Det var en Bestemmelse af dette Indhold, der var kommen ind i Lov af 10de April 1874, og for saa vidt var man kommen ud over et meget væsentligt Punkt. Med Behrend erkjendte han, at der var Punkter i denne Lov, der ikke vare fuldt saa klare som ønskeligt; men den havde dog i det Hele hjulpet Sagen meget frem. At optage Lovens Bestemmelser i et Regulativ kunde vel have sin Betydning; men saaledes som Forholdene vare, vilde det ikke gjøre stor Nytte, thi kun de Indskrevne ere de reglementariske Bestemmelser undergivne, medens de Ikke-Indskrevne kun kunne være Straffeloven og Lov af 10de April 1874 undergivne. Man kunde ikke uddele Regulativet til dem, Politiet betegner som „Trækere“. Er det først kommet hertil, at de kaldes op paa Politikammeret, giver man dem en Advarsel og betyder dem, hvad en Fortsættelse af deres Levnet vil føre med sig. Det var netop tildels foranlediget ved Udtalelser af Kommissionen, at man havde anseet det for ulovmedholdeligt under den da

bestaaende Lovgivning at give Bestemmelser i Regulativet om Andre end de offentlige Fruentimmer, og nu, da Loven af 1874 var udkommen, maatte de Paagjældende lige saa vel forudsættes at kjende denne som saa mange andre Love. Hvad Spørgsmaalet om Kasernerings- og Spredningssystemet angik, da bestod egentlig hos os begge disse Systemer ved Siden af hinanden. I de senere Aaringer var man dog ved at udvide Antallet af de privat Boende kommen noget mere ind paa Spredningen, og i det Hele var Kaserneringssystemet ikke bragt til Gjennemførelse. Vi have Logishuse for offentlige Fruentimmer, men ikke egentlige Bordeller saaledes som i Udlandet. Det maatte vist nok ogsaa indrømmes, at Spredningssystemet medfører større Goder og mindre Onder end et med Elegance og Luxus udstyret Bordelsystem. Et saadant virker ogsaa langt mere lokkende end vore offentlige Huse, der snarere maa siges at dæmpe end at vække Sandsegheden. Som Medlem af Kommissionen havde Taleren, ledsaget af vedkommende Politiinspektør og et Par Andre, deriblandt Vicepolitidirektøren og Forsamlingens nu værende Formand, foretaget en Ronde i Logishusene og da faaet det Indtryk, at Forholdene for saa vidt vare stemmende med, hvad der fra Politiets og Stadslægens Side er udtalt som det Ønskelige, som det maatte erkjendes, at enhver dannet Mand, som kommer derhen, maa føle, at han er i Færd med at nedværdige sig. — Antallet af offentlige Fruentimmer her i Byen var den 22de April 1872 opgivet at være 284, hvoraf 73 boede privat. Antallet af de privat Boende havde ved Udgangen af 1869 været 51, i 1870 70 og i 1871 75. De offentlige Huses Antal var fra 1867—72 nedbragt fra 69 til 59, idet de stadig vare udelukkede fra flere og flere Gader. Vilde man nu spørge, om det var rigtigt saa vidt mulig at holde de offentlige Fruentimmer indelukkede og afsondrede fra Omverdenen, maatte det først erkjendes, at fra det rene Sædelighedsstandpunkt maa enhver legaliseret Prostitution fordømmes, og at en saadan alene kan tilstedes af praktiske Hensyn, idet den Usædelighed, der er tilstede, ikke lader sig hæmme eller begrænde alene ved Lovens

Magt. Det gjaldt da om at ordne den legaliserede Prostitution saaledes, at den virkelig blev et Middel i den offentlige Sædeligheds Tjeneste ved at befrie Samfundet for den større moralske og fysiske Smitte, som anden Usædelighed medfører. Skulde denne Hensigt opnaaes, maatte den offentlige Prostitution være nogenlunde tilgængelig uden dog at være forførende. Det kunde nu frit henstilles til enhver Mandsperson, om han uden at have seet eller talt med et Fruentimmer kunde i en besindig Stemning finde sig foranlediget til at gaa op i et af vore Logishuse for der at søge et Fruentimmer, ja om han turde driste sig dertil uden at vide, hvem han kunde træffe paa, eller om han ikke snarere maatte frygte for ikke at komme derfra med hele Lemmer. Det maatte derfor ansees for hensigtssvarende, at de offentlige Fruentimmer fik Tilladelse til at bevæge sig udenfor Husene under noget friere Forhold, idet det uden Tvivl maatte kunne lykkes Politiet at holde dem indenfor de fornødne Grændser. Den vedkommende Politiinspektør havde i en Skrivelse til Politidirektøren i 1869 stærkt fremhævet Betydningen af, at der gives en stor Del offentlige Fruentimmer Tilladelse til at bo privat. Han skriver, at han lægger særdeles Vægt paa, at det ved Regulativet slaaes fast, at Politiet kan give denne Tilladelse. Det vil være et af de virksomste Midler til bedst at modvirke den hemmelige Prostitution, thi det vil have til Følge, at næsten alle de saa kaldte finere Trækkere, der hovedsagelig leve af Fremmede, og som under de nu værende ublide Kaar for offentlige Fruentimmer, og navnlig paa Grund af Fællesvisitationen, med al Kraft modsætte sig at blive indførte som offentlige, frivillig ville indgaa derpaa. Men derfor, fortsætter han, er Klasseinddelingen af Fruentimmer høist nødvendig, og man bør ikke gaa strengere tilværks imod dem, end deres Opførsel nødvendiggjør. Der gives nemlig mange løsagtige Fruentimmer, der sætte en Ære i at skjule deres egentlige Stilling og gjerne ville gjælde for anstændige. Saadanne Fruentimmer kan man ikke alene uden Skade give Tilladelse til at bo privat, men man bør ogsaa begunstige dem med

Hensyn til Visitationen og enten tillade dem Hjemmevisitation, hvis Saadant i det Hus, hvori de bo, lader sig gjøre uden at vække Opsigt, eller at have deres egen Læge, der dog stedse bør være godkendt af Politiet og helst bør være en af Overlægerne eller Reservelægerne ved Hospitalernes syfilittiske Afdelinger, fra hvem de til Tider, Politiet bestemmer, regelmæssig skulle producere Attest. Denne Klasse af offentlige Fruentimmer bør desuden efter Politiinspektørens Mening have Lov til at gaa ud til hvilken som helst Tid paa Dagen, men skulle i Øvrigt være underkastede de samme Regler som andre offentlige Fruentimmer og i Tilfælde af slet Opførsel tvinges ind i et offentligt Hus. Tilladelse til at bo privat, siger han, er et meget stort Gode for et offentligt Fruentimmer, og det er at vente, at de Fruentimmer, der ikke have havt Logis i et offentligt Hus eller have mødt til fælles Visitation, aldrig ville faa det Stempel af Frækhed og Forvorpenhed, der nu er et Særkjende for de offentlige Fruentimmer her i Staden, og som har gjort det til en Nødvendighed at lukke dem inde i Husene om Aftenen, i Stedet for at det Naturlige var, at de havde Lov til at bevæge sig frit omkring. Et privat boende Fruentimmer er desuden, især naar hun er fri for at møde til Fællesvisitation, ikke aldeles afskaaret fra at have andet Erhverv, og det har vist sig, at et saadant Fruentimmer langt lettere end Fruentimmer i de offentlige Huse igjen kan blive optaget i Samfundet. Som Bevis herfor anfører han, at af 9 løsagtige Fruentimmer, der i Aaret 1868 ere indtraadte i Ægteskab, have de 3 været privat boende. Det har ogsaa vist sig, at disse Fruentimmer meget sjelden ere syge, og der bør derfor gives Politiinspektøren i Forening med Lægen Myndighed til for enkelte saadanne Fruentimmers Vedkommende, om hvem der er Grund til at tro, at de ikke modtage Besøg af Alle og Enhver, at nedsætte Visitationen til 1 Gang hver 14de Dag. Dette skal man uden Betænelighed kunne gjøre, da Erfaringen har vist, at et saadant Fruentimmer selv vil melde sig, dersom hun skulde blive syg. Idet han fortsætter denne Argumentation, udtaler han, at han antager, at det

efterhaanden vil kunne tilstedes 100 slige Fruentimmer at bo privat. Det største Antal offentlige Fruentimmer, der paa en Gang vil findes her i Byen, antages at være 350, hvoraf i Regelen 60 ville ligge i Hospitalerne. Han antager, at de offentlige Huses Antal efterhaanden kan indskrænkes til 48 i 11 Gader. De offentlige Fruentimmer i Holmensgade, lille Brøndstræde og Didrikbadskjærsang bør efter Politinspektorens Mening have Tilladelse til ligesom nu at opholde sig i Gadedøren, efter at Gadelygterne ere tændte, dels fordi Politiet let kan kontrolere deres Opførsel i disse Smaagader, dels fordi Nyttens af dem vilde falde bort, dersom man spærrede dem inde i Husene. Denne Tanke havde Taleren villet give Anvendelse paa Fruentimmerne i alle offentlige Huse; men efter Politinspektorens Mening bør man, skjøndt han har anerkjendt det Naturlige i, at de have Tilladelse til at bevæge sig frit, paa ingen Maade gjøre nogen Forandring i den i 1866 gjorte Indskrænkning, i hvilken Henseende han tiltræder nogle Ytringer af Overlæge Engelsted og fremhæver, at det har vist sig, at Politiet ikke er i Stand til at holde disse Fruentimmer i Ave. Taleren vilde ikke ganske modsige det sidst anførte Faktum; men naar man kunde gaa ud fra, at Frækheden kun fremtræder, hvor de ere i Flok og Følge med hinanden, og naar Regulativet kun tillader dem at gaa enkeltvis, hvad det patrouillerende Politie, vi nu have, vil kunne paase, burde man i alt Fald ikke give Friheden til at gaa ud en stærkere Begrænsning end den, for hvilken Magistraten havde udtalt sig. For ikke at trætte kunde Taleren kun fremdrage nogle af de Spørgsmaal, der havde været behandlet i Kommissionen. Deriblandt var der et, hvorom der syntes at være nogen Meningsforskjel mellem Stadslægen og Kommissionen, nemlig om Tilstedeligheden af Hjemmevisitationen. Fra et rent politimæssigt Standpunkt burde Visitationen vel være offentlig og ens for Alle, altsaa uden Betaling; men tog man Hensyn til, at de Paagjældende netop ved Fællesvisitationerne samles og faa Leilighed til at paavirke hinanden paa en fordærlig Maade, kunde det dog i mange

Tilfælde være rigtigt at tilstede Hjemmevisitation. Politinspektoren havde ogsaa fremhævet, at den offentlige Visitation navnlig var afskrækkende for dem, der endnu havde bevaret nogen bedre Følelse. — Forinden Taleren kom nærmere ind paa Udkastets enkelte Bestemmelser, fremhævede han med Hensyn til Sagens formelle Side, at Magistraten ikke havde opstillet bestemte Forslag som Ændringsforslag til Udkastet. Kun med Hensyn til et enkelt Punkt, nemlig i § 3, havde Magistraten antydnet et bestemt Forslag; men i Øvrigt bragte den Udtryk som: „der turde være Anledning til“, „der burde mulig tilføies“, „det henstilles“ o. s. v. Den nævner et enkelt Punkt, hvori Politidirektøren bestemt modsætter sig dens Anskuelse, nemlig om Udelukkelsen af offentlige Huse fra Farvergade, men uden at den dog dertil knytter nogen bestemt Indstilling. Heller ikke har Magistraten udtalt, hvor vidt den tiltræder Statslægens Ytringer om forskellige Punkter, deriblandt enkelte af ikke ringe Betydning. Stadslægen har saaledes ønsket Optagelse af en bestemt Norm for, at Antallet af Fruentimmer i et offentligt Hus ikke maa overstige et vist Tal, en Bestemmelse, der ikke havde været omtalt i Kommissionen, men som syntes at have meget for sig som et Middel til at forebygge egentligt Bordelvæsen. Hverken om denne eller om forskellige andre Forslag, Stadslægen stillede, kjendte man Magistratens Anskuelse. Da der derhos fra Behrend var fremkommet en Del Erindringer mod Udkastets enkelte Paragrafer, turde der være Anledning til enten at overgive Sagen til et kombineret Udvalg, for saa vidt Magistraten vilde gaa ind derpaa, eller til et af Forsamlingen nedsat Udvalg, som kunde fremlægge et Grundlag for en Afstemning, hvorved Forsamlingens Mening kom til at træde frem. Ved tidligere Sager af denne Beskaffenhed havde der vistnok ikke været nedsat noget kombineret Udvalg; men Forsamlingen havde indsendt vedkommende Udkast i den Skikkelse, som den vilde anbefale. Man kunde ogsaa vælge den Form, at Forsamlingen udtalte sig om de forskellige Punkter og stillede Forslag med Tilføielse af Motiver. For at imidlertid Forsamlingen skulde udtale sig under den ene